

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals Cuba y Puerto-Rico 16 rals, Estranger, 18 rals.

MONÓLECHS.

I

Don Práxedes gratantse la galsa dreta: «Vaja qu' hem de fer? Ja som a dalt. Desde aquí 'ls homes semblan formigas: lo mateix Cánovas no abulta més que una panerola. ¡Y li diuhen Mónstruo! ¡Oh! ¡Y en Romero Robledo? Bellugadis com es y sense parar un sol instant, sembla un papa-sastre...»

«A veure, trayém lo nas pèl balcó. (S' aboca al balcó y 's tira endarrera desseguida.)
«¡U! No sè per quin dimontri de causa, aquestas alturas me donan sempre rodaments de cap. No puch estarme un sol minut mirant, sense que tot me balli. Si al balcó no hi hagués barana me 'n aniria daltabaix.
«Siguém prudents. ¡Qui 'm fá ser tant temerari!... A fora que passi lo que vulga... A dintre, á dintre, que s' hi està més bè. L' aire es molt fret y las pulmonias se fican al cos sense demanar permís. ¡Etxém! Tè: ja m' hi costipat.

«¡Hotal Aquí uno. Encenéu l' estufa, paréu taula: qui dia passa, any empeny, y 'l dinar d' avuy ja no me 'l treu ningú.
(Mentres los criats paran taula 's passeja per l' habitació fregante las mans.)
«Diuhen que la situació que atravessém es grave, gravissima... que això de la regencia serà difícil que se sostinga... que á Palacio hi ha la bruija... que 'ls carlins alsan empréstitos y compran boinas, detentes y trabuchs... que 'ls republicans conspiran... que lo de Cartagena té extensas ramificacions... que hi ha qui somia ab donya Isabel II... ¡Qué sè jo lo que s' empantollan!...»

«¿Será veritat?...
«¡Bah, bah!... De moment no es pas aixó lo més grave. ¡Si tots los mal-de-caps fossen com aquest!... Are com are, la única qüestió candent es la de la presidencia del Consell d' Estat. N' hi ha sis que la pretenen y se la disputan. Si aquesta breva fos un pá 'n fariam sis llescas, llesca per barba, y en paus. Pero aixó no es possible. Aquestes cárrechs son indivisibles y per forza n' haig de deixar cinch de mal-contentos.»
(Los criats acaban de parar taula.)
«¡Ah! ¡Magnífich!... Are á dinar... Las preocupacions políticas obran la gana. A taula: després á fer la mitj-diada... Y després, ja anirém pensant la manera de sortir del embolich.»

«Ho fá tal com ho projecta y 's queda adormit com un sach de quix fins l' endemà al matí.
(Al cap de uns quants dias la Gaceta publicava 'l

nombrament de D. Pelayo Cuesta pel cárrech de president del Consell d' Estat, que no es cap dels sis que 'l pretenian. En lloch de repartir credencials, reparteix miquets ab tanta igualtat que qui no se 'n contenta, per forza té de ser molt descontentadís.
(L' adjudicació á favor de D. Pelayo Cuesta 's creu que va ferla somiant.)

II

D. Práxedes gratantse la galsa esquerra:
«¡Vaya unas qüestions més peliagudas las que se 'm presentan, cada vegada que m' enfilo al candelero!
«Desde 'l dia mateix que vaig pujarhi que no puch donar un pas... Per tot arreu m' entrabanco ab pretendents y candidats que demanan. Tothom pidola...
«L' un vol un empleo; l' altre no 's contenta ab menos que ab sortir diputat y convertirse en pare de la patria. N' hi ha que tot just fa quinze dias que van desmamarlos, y ja aspiran á ser pares...
«Y lo més bonich es que á aquestas horas no sè encare si disoldre ó no disoldre las Còrts conservadoras...
«¿Eh qu' es bonich?
«Vamos á veure ¿qué faig? ¿Las disolch ó no las disolch?

«¡Barrini, Senyor Canons!»
(Continua gratantse ab més forza que may.)
«Si las disolch ¿qué dirá en Cánovas? Ell que va collocarme aquí ahont me trobo... ¡Tant bon xicot qu' es! Jo crech que disolventli las Còrts li donaria un gran disgust... ¡Ja ho crech borrhango! L' altra tarde m' ho deya:—¿M vol creure, D. Prax-des? No s' hi amohini ab aixó de la disolució de las Còrts: esperi que la reina regent surti de cuydado. Si neix un nen, tornarem á organisar la ceremonia de la jura, y ja sab que á mi aquestas festas m' agrada presidirlas...»

«Y es veritat, li vaig coneixe ab la cara, li agrada molt. Estich cert que si m' avinch á donarli aquest gust, es capás de firmarme un document deixantme l' us de fruit del poder, per tota la vida.
«Nada, nada: no las disolch.
«¿Pero qué dirán los del partit que aspiran al cárrech de pares de la patria?
«Y després, un' altra cosa. Suposém que un dia don Anton se lleva de mal humor, y sentint l' anyoransa del poder, me fá la trabeta. ¿Cóm ho arreglo llavors per sostenirme? ¿Ab qui m' agafo per no caure? ¡Caure per culpa mèva! ¡Oh no, jamay! Caure á causa de una pillada, un se 'n aixeca; pero caure per tonto... Al que cau aixis tothom té dret de trepitjarlo... Y jo no vull que ningú 'm trepitji!

«Nada, nada: las disolch.
«Pero y 'ls pretendents? Per cada districte n' hi ha set ó vuit.
«Y 'ls Ajuntaments? La inmensa majoria son conservadors y podrian fregirmela.
«¿Qué faig? ¿Las disolch ó no las disolch?
(Se grata ab totas dugas mans, pensa una llarga estona, y al fi exclama:)

«Hi dormirem, hi dormirem... Una qüestió tant grave no es cosa de decidirla de cop-y-volta! ¡Au, au, á la nona!»

«Hi dormirem, hi dormirem... Una qüestió tant grave no es cosa de decidirla de cop-y-volta! ¡Au, au, á la nona!»

(Se tira sobre 'l llit y al cap de cinch minuts ronca com un contrabaia.)

III

D. Práxedes gratantse la barba:
«¡Y aquestes dimontris de periódichs no callan may! Demanan llibertat, lo cumpliment de no sè quinas promissas, que diuhen que jo vaig fer, no sè cóm, ni quan, ni de quina manera... En fi, la mar.

«¡Vaya un abús! Interinament que 'n tanquin mitja dotzena al *Abanico* y allá qu' esperin. ¡Aixis apendrán á demanar la lluna!

«¿Qué diuhen! ¿Que jo vaig dir que no perseguiria á la premsa? ¡Y bè qué! Si als periodistas que faig dur al *Abanico* al cap-de-vall encare 'ls dono habitació gratis ¿qué més volen?

«Pero com si ho veyés. ¿Quan s' hi jugan que are en Martos me farà uns morros com un negre? ¡Oh, y en Montero Rios! ¡Y en Moret! ¡Y en Balaguer! Si, home, si, aquestes voldrian que 's dongués molta llibertat, molta llicencia, molt dret *inaquantable*... y mentrestant que 'ls republicans anessen creixent com l' espuma, fins que al millor dia vinguessen á taparnos los esperits.

«Bè es veritat, que diuhen que tot aixó jo ho vaig prometre.

«Pero prometre ray; prometre no fa pobre... fa ministre.

«Encare que bèn considerat, cert grau de llibertat també hauria de concedirse, may fos perque no diguéssem que governo de la mateixa manera que gobernava en Cánovas... La gran qüestió es que no 'ns confongan: perque si jo haig de governar igual qu' ell, tothom dirá:—¿Y donchs, per qué has pujat?

«Pero vaja, si obro una mica las válvulas, y al cap de cinch minuts ja 'm topo ab en Martínez Campos, que 'm diu:—Y donchs ¿qu' hem de fer? ¿Que s' ha tornat ximple? ¿Que 's figura que alló de Sagunto vaig arreglarlo jo perque 'ls republicans se 'n apropien?

«Y darrera de 'n Martínez Campos, l' Alonso Martínez y darrera d' aquest en Vega de Armijo y cent més que vindrán tots ab la mateixa cantarella.

«Aixis es com neixen las dissidencias y 'ls grans disgustos. ¿Qué fas cabás?»

(Se grata la barba ab totas dugas mans. Queda pensatiu un bon rato, y per últim exclama:)

«Es inútil donarhi voltas... Aquesta qüestió val més no tocarla. Are de moment á dormir. Demá quan me despertí potser estaré més clar y trobaré un expedient per quedar bè ab tothom, ab Déu y ab lo dimoni.»

(Se fica al llit. Somia que 's troba á l' oposició y que fá un gran discurs molt liberal que posa nervios á n' en Cánovas. Al ressó dels aplausos de las tribunas se desperta: 's frega 'ls ulls, y al convence's de que es al poder s' hi tomba del altre costat y continúa dormint, y es de creure que dormirà fins que vinga un terremoto, y ell y 'l llit y 'ls matalassos quedin sepultats entre las ruínas.)

P. K.

FORMIGAS MÍSTICAS.

o es veritat que vostés no están suscrits al *Brusi*?

Donchs no saben lo que 's deixan perdre. Haig de ser imparcial. Lo tal diari es neo, es atrassat, es informal, tot lo que vostés vulgan; pero en quan á divertit, no n' hi ha un altre. Llegir un parell de planas y posarse de bon humor, es tot h'ú. Allí hi ha aquellas gacetillas de 'n Cornet y Mas que fan esquivar de riure; allí s' hi llegeixen aquellas cartas de 'n Fabiè que son un modelo del género bufo-trágich y allí, finalment, s' hi troban aquells articulassos tant piramidallassos y farsits de cassos que hi empastifa cada diumenje l' insigne, lo profundo, lo incomprehensible profeta d' afició senyor Mañè y Flaquer.

Y encara aixó no es tot. Devegadas, per fer més amena la publicació, los suscriptors se veuben obsequiats ab fullas sueltas, procedents de la iglesia A., de la societat católica B., de la congregació X., y d' altres calamitats per l' istil.

Aquest dia, verbí gracia, n' hi havia una de molt sustanciosa; tant, que ara vaig á ferlosen dos quartos.

Comensava l' interessant paperet, fent sapiguer que 'l Papa está preparantse pera celebrar las *bodas d' or*.

—¿Qu' es casat lo Papa per ventura?—dirán vostés. No senyors: aquí está la gracia de la cosa.

Quan una persona deixa de serho y 's fa capellá, diu qu' es com si 's casés ab la iglesia de Cristo. Y com aviat farà cinquanta anys que 'l Papa es sacerdot, vels 'hi aquí explicat l' intringulis de las *bodas*.

Segueix lo document manifestant qui es lo Papa, y participantnos que Deu l' ha colocat en lo soli pontifici perque fassi aixó y alló y naps y xirivias, y sobre tot, perque condubeixi als homes al port segur de la veritat y de la justicia.

No diu si també li ha colocat perque dongui la rahò als alemanys y 'ls hi regali las Carolinas deixantnos á nosaltres ab un pam de nas; pero casi bé ja se suposa que si.

Torna després á parlar de las *bodas*, y declara qu' estém en lo deber inedulible de felicitar al Papa per aquest poderosissim motiu.

¡Felicitarlo! No hi ha res més senzill: s' agafa una *décima* brodada y se li envia pèl correu, ¿oy?

Donchs no senyors. aixó es massa vulgar y sobre tot poch nutritiu. Per felicitarlo s' ha de fer d' un' altra manera.

¿Saben cóm? La fulla ho diu molt lacónicament:

«Pregar, obrar y donar.»

Aquí está 'l pot de la confitura.

Pregar y obrar fan de comparsas, perque 'l donar no 's presenti massa solet y descarnat; lo donar es la sustancia; tot lo demés es salsa.

«Si,—diu lo romanso en cuestión,—debém donar tot lo que poguem pera aliviar la penuria en que 's troba 'l Papa...»

¡Penuria, un home que regala créus de brillants als heretjes com en Bismarck!

¡Tira peixet! També 'n passaria jo de penurias com aquestas...

Pero aném seguint.

Posada la cosa en aquest punt, la fulla entra decididament en lo terreno aritmétich: la poesia religiosa ja s' ha acabat: ara comensa la prosa dels números.

¿Ab quina cantitat s' ha de contribuir individualment per la felicitació de las *bodas*?

La comissió recaudadora 's presenta molt espléndida y generosa: deixa á tothom en llibertat de donar lo que vulgui. ¿Donan déu duros? Bueno. ¿'N donan un? Perfectament; respecte aixó hi ha carta blanca.

Lo únich qu' encarrega es que lo menos, lo menos, cada persona dongui *¡deu céntims* de pesseta!

¿Eh, qué modestos? Deu céntims; encara no quatre quartos. Si aquí s' acabés tot, lo negoci seria perdonable; pero, com sempre hi ha d' haver una segona part, aquí també hi es, y per cert bastant llastimosa.

En efecte: la comissió 's contenta ab deu céntims per cap; pero ¿saben lo quid d' aquestas pretencions tant enrahonadas? Lo paperet ho manifesta sense ferhi embuts:

«Demanéu déu céntims no més, perque aquesta cantitat es insignificant y tenim intenció de demanarla *molt sovint*»

Aixis, net, net; tal com sona: ¡molt sovint!

Vet' aquí que si 's ve la ocurrencia de demanarla cada dia, ¡no 'ls dich res de la picossada que 's ficarán á la guardiola! En poch temps lo Papa podrà ferse una caseta á l' Ensanche, retirar-se y viure de renda...

La intenció dels organisadors d' aquest complot contra las butxacas cándidas, es magnífica, colossal; fa eternir.

Figúrinse qu' ells mateixos diuhen:

«Volém oferir al Papa una pila d' or tant gran com lo nostre amor; volém oferirli nó centenars de pessetas, ni milers, sinó un *milló*, y Deu vulgui que siguin *millons...*»

¿Han sentit tirar? Millons. Volen que 'l Papa pugui

posar á las sévas tarjetas: *Leon XIII, Sumo Pontífice y millonario*: com en Rotschild.

Lo document s' embranca després en varias caborias que no fan al cas, y acaba d' una manera inesperada, deliciosa; una sortida verdaderament de punta.

¿No sabem cóm? Prometent una estampeta á cada h'ú dels que donguin deu céntims; cinquanta estampetas y un cromó d' alló més macó als que donguin un duro, y un quadret religiós als que s' allarguin una mica més.

¿Qué tal? ¿No es veritat que las formigas místicas, si haguessin escrit la fulla en vers, haurian fet lo cop? Sobre tot lo final hauria sigut rodó:

«Aquí termina la trampa; perdonad su mucha *estampa*.»

FANTÁSTICH.

osas que 's contan:

Se conta que aixis que 's casi 'l infantia D.ª Eulalia, D.ª Isabel II se 'n anirà á Munich á presenciar lo part de la séva filla D.ª Pau, y de allí cap á París ahont s' establirà definitivament.

Jo ho veuben, los reys. Per viure tranquils en lloch com en una República.

Se conta que 'l infantia D.ª Isabel vá rebre un recadet dihentli que per viure á Palacio havia de pagar dispa: que en atenció á que 'ls béns de la corona eran béns de menors, havia de mirarse tot, y que per lo tant se li donaria habitació y menjar per ella y pèls seus criats á rahò de 20,000 duros l' any pagats per *mesos anticipats*.

Y la infantia vá pagar un més. Pero 's diu que ja busca casa y que viurá pèl seu compte.

Es lo millor que poden fer los infants: buscarse casa y viure pèl seu compte. Aixis en certs cassos, no s' ha de fer la muda precipitadament.

Un periódich inglés lo *Times* ha publicat un telégrama de Viena dihent que l' *Abend-Post* de aquella capital ha declarat oficialment lo rumor acullit per alguns periódichs austriachs de que la reina regent d' Espanya havia caigut malalta y estava patint de aberació mental.

Y 'ls dono aquesta noticia tal com de Madrid la veig, qu' en cuestións tant delicadas «*ni quito, ni pongo rey*.»

Fá dos diumenjes que D. Joan Mañós s' entreté atacant á las Còrts de Cadiz.

No 's queixarán los lectores del *Diari*. Ells pagan 12 ralets al més; pero aixó sí, 'ls donan sempre treballs de molta actualitat.

Jo al puesto de D. Joan hauria esperat per tractar de aquest assumpto al any 12 del sígle vinent.

Las cosas ferlas ab oportunitat ó no ferlas.

Ja se sab quina es la sentència que ha recaigut contra 'l d'uch de Sevilla.

Una friolera: separació del exèrcit, privació d' empleo y vuit anys de presó.

Y aixó perque era cusi de D. Alfonso XII. ¡Vuit anys de presó!

Ja tè rahò 'l dixxo: «com més cusins més endins.»

Ja haurán vist en lo lloch corresponent d' aquest número l' anunci de l' obra *Sobre las donas*, dels meus companys C. Gumá y Fantástich. Per ser de qui es lo llibre, no m' está bé parlar aquí del seu mérit: lo que puch dirlos es que costa dos rals, y si 'l llegeixen confessarán que 'n val molts més.

¿Quin espectacle!

Lo célebre Rochefort, l' intransigent Rochefort, l' home que troba poch republicans á las eminencias de la vehina República, fá ali ab tots los monárquichs, pèl gust de derrotar á tots los ministeris de la República y fer impossible tot govern.

Aixó no es tant sol escandalós é indigne: es abominable.

Més valdria que aquest mascarón polítich se tragués la careta de una vegada y 's proclamés francament legítimista.

Aquesta conducta seria menos asquerosa que la que segueix avuy dia.

Dimars las autoritats madrilenyas van prohibir una reunió de republicans federals que havia de celebrarse.

Y cuidado! que la reunió era pacífica, y per lo mateix estrictament legal

Ja 's coneix que fa dos mesos que governa en Sagasta.

«Dintre de la legalitat podrán exercirse tots los dreys, tots absolutament»

Aixó es lo que diu quan puja. Pero aixis que 's véu á dalt, tot desseguida cambia de tonada.

¡Alsa valent, are que en Ruiz Zorrilla es á l' extranger, no 'l planyis!... ¡Escúpali tot lo veri que dús al pap are que no pot tornars'hi!

Aquesta excitació la dirigim al *Diari de 'n Brusi* que ha tingut la noblesa de tractar al ilustre desterrat de ambició vulgar, republicà de ocasió y bolsista jugador de ventolje.

¡Qué s' hi fará! Mentres no li diga conservador, encare hi surt guanyant en Ruiz Zorrilla.

¡Conservador! ¿Volen un insult més cruel? Reuneixin la febre de la ambició més desapoderada; l' estafa política permanent; la falsificació de tot lo falsificable, desde las lleys y las eleccions á las sabatas dels presidaris y la trampa continua en lo joch de la bolsa, fins al estrem de ocultar la malaltia y la mort de un rey per arreplegar la fortuna dels que la tenen compromesa en valors del Estat, y tindrán una silueta de aquesta gentussa, que si avuy insultan á n' en Ruiz Zorrilla, es perque 'l sol nom del ilustre emigrat no 's deixa menjar, ni dormir tranquils.

Lo Progrés ha sigut denunciat.

Y no sols ha sigut denunciat sinó que al seu director l' han tancat á la presó.

Seria convenient que al reformarse 'l códic penal s' hi afegís una pena pèls ministres que faltan á las sévas promesas.

Un dia de presó per cada promesa fallida, y en Sagasta no tornaria á ser poder perque tindria pá tallat per tota la vida.

Als tretze dias de estar presos, no se havia prèsc encare declaració als detinguts de Zaragoza.

Item més: entre 'ls presos de Cartagena hi havia un tal Pere Aleman, home xacròs y d' edat avansada, que vivia casi apartat de la política Aixis y tot van agafarlo, y va agravarse tant la séva malaltia, que ha mort sense asistencia de metje, ni cap més auxili que 'l dels seus companys de desgracia.

La sanch se revolta al llegir iniquitats per aquest istil. Y pensar que l' espanyol més pacífich está exposat á sufrir una sórt igual, al primer capritxo de qualsevol autoritat que arrossegui sabre!

¡Quán hi haurá justicia á Espanya!

CARTAS DE FORA.—A Blanes casi cada diumenje succeheix lo mateix. Se senyala la missa de onze, toca l' hora, s' ompla l' iglesia y 'l capellá que ha de dir-la qu' es lo jove vicari Mossen Aulet no surt, ab gran impaciencia dels feligresos. Ultimament s' ha sabut que si no surt es perque á aquella hora está confesant á una noya molt coneguda en un departament separat del còs de la iglesia

«Per un vicari jove y sandunguero lo primero es lo primero.»

Lo Rector de Terrassola al sortir á benehir als animals lo dia de Sant Antoni, no 's féu assistir per cap escolanet, sino per una majordona grassa y abullada com una euga normanda. La ceremonia va agrandar molt als carreteres del poble.

L' ensotanat de Balsareny ha montat un centro católich-carcunda, ahont organisa las fórsas per la santa causa y en favor del rey de las húngaras, dihent á tota véu que ha arribat l' hora de treballar per la santa inquisició.—De lo que ha arribat l' hora es de socarriar á tots los porchs, per pelarlos la cansalada.

Nos diuhen de Tarragona que sobre la taula de un catedratch de aquell Seminari, s' hi llegeix la inscripció *Viva Carlos VII* grabada ab un ganivet. Aixó no es nou. Los seminaris son las escolas de cadets del rey de las húngaras.

Dijous próxim, benefici de la distingida primera dama Sra. Mena en lo teatro de *Novedats*, posante la inspirada tragedia del Sr. Guimerá *Gala Placidia*.

Avuy dissapte, benefici á favor del desgraciado poeta Sr. Codolosa en lo *Teatro de Jovellanos*. Las personas que hi vajan farán una bona obra y passarán un bon rato.

Se 'ls recomana l' adquisició del folletet en vers *Un tall que sopra* del Sr. Gelias. Val dos ralets y 's ven á ca 'n Lopez.

¡AY CASTELLA CASTELLANA...!

Ja s' ha dat lo cop, don Víctor, ja s' ha dictat la sentència; la famosa presidencia no ha pogut ser per vosté.

Després de tantas anadas, y tornadas y vingudas

y combinacions perdudes,
al fi 's queda sense re.

La ingratitude sagastina,
removentse entre 'l misteri,
li ha fet un nou gatuperi
que 'l déu havé omplert d' esglay.
Canti, pues, que ara li toca:
«¡Ay Castilla castellana,
si la terra catalana
no t' hagués conegut may!»

«De qué han servit los seus mérits,
y 'ls seus discursos fogosos,
y 'ls seus serveys numerosos
y la sevá abnegació,
si quan vé 'l dia del pago,
sense meditarho gayre,
li regalán un desayre
y me 'l clavan á recó?»

Los prechs de 'n Montero Rios,
lo lavo: d' altres ministres,
lo tocament de registres,
tot s' ha perdut en l' espay.
Tenia rahó quan deya:
«¡Ay Castilla castellana,
si la terra catalana
no t' hagués conegut may!»

«Quánts días d' afanys y angúniast
¡quinas punxadas més vivas,
seguint las alternativas
que aquesta qüestió ha sufert!
Ara que 'n Guillon la pesca...
ara que 'n Guillon s' enganya...
ara que 'n Balaguer guanya...
ara que 'n Balaguer pert...»

Y al sapiguer que, per postres,
aquest diable de Gamazo
li donava carpetasso,
¡quin suspir més fort! ¡quin ay!
Ja 'm sembla que 'l veig com crida:
«¡Ay Castilla castellana,
si la terra catalana
no t' hagués conegut may!»

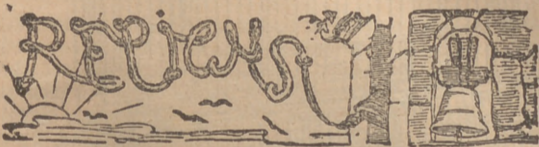
¡Ah! Vosté, com á polítich,
tè un extravagant defecte;
posa massa aviat afecte
y diu sempre lo que sent.
No sab intrigar, no adula,
no cansa, no mortifica,
y aixó es lo que 'l perjudica
al davant de certa gent.

Per xó sempre l' arreconan,
per xó sempre queda enrrera
y per xó no fa carrera
ni podrà ferne jamay.
Ja 'l seu cor va dirli un dia:
«¡Ay Castilla castellana,
si la terra catalana
no t' hagués conegut may!»

Venjis, don Víctor: la copa
se desborda quan es plena;
dongui sortida á la pena,
sense consideració.
Torni á agafá aquella lira
que vosté ab tant brillo pulsa,
y propini una repulsa
al jefe de la fusión.

Pósis davant de don Práxedes,
y vingan cançons y estrofas
y epigramáticas mofas,
ni que s' enfadi, aixó ray.
Sobre tot, cántili aquella:
«¡Ay Castilla castellana,
si la terra catalana
no t' hagués conegut may!»

C. GUMÁ.

L Marqués de Campo li han concedit
la creu del Mérit naval.

A aquest fulano un dia anavan á
embargarlo y no van trobarli llit si-
quiera. Aixó si, al cap de tres ó qua-
tre mesos era duenyó de una es-
quadra.

«Volén encara major mérit?
Mérit de navier y mérit de nadador, que sab nadar y
guardar la roba... La roba y fins los llenzols y la cui-
xina.

Si 'm volén creure á mi, deixin la carrera ó l' ofici
que tingan y fássinse militars.

Es una ganga. Si son militars, gracias á n' en Sala-
manca menjarán més barato que si son paisans.

Gracias al conde de Xiquena viatjarán més barato y
's divertiran á meytat de préu.

Sense contar que ja 's parla de treure'ls lo desqüento
y de construir casetas per compte del Estat, que 'ls
permeti tenir bonas habitacions, sense necessitat de
pagar massa lloguer.

Gracias al conde de Xiquena, per anar en tranvia ó
en carril no pagarán més que mitj passatge, y al teatro
hi entrarán, pagant no més que mitja entrada y mitj
assiento.

Y tornarem á veure cartelons que dirán: «Entrada 1
real.—Niños y soldados, 4 cuartos.»

Un empresari de teatros me deya aquest dia:
—Are comprench perque als militars los han supri-
mit lo ros y 'ls han posat gorra!

D. Cayo ja está cansat. Se n' ha anat á Madrid y diu
que no vol tornar, á causa de las dissidencias que hi
há entre 'ls constitucionals de la provincia.

«Si que l' hém feta bonal
¡Y jo que 'm figurava, que D. Cayo havia vingut á
Barcelona, per ser governador de la provincia, y no
governador dels constitucionals exclussivament!
¡Vaja que aixó que fá D. Cayo no es gens cayó!»

Per últim s' ha sabut de una manera exacta y pre-
cisa l' import del famós viatge que llavors del cólera
ván fer á Murcia 'ls no menos famosos Cánovas y Ro-
mero Robledo.

Se deya al principi que havia costat 10.000 duros.
Pero are se sab que ha costat 64.000 pessetas
ó sigan 1.333 pessetas per hora, 22 pessetas per mi-
nut ó un ral y mitj per segon.

Com si haguessen anat á Murcia tirant mitjas pesse-
tas continuament, á dreta y esquerra!
¡Y encare dirán dels microbis!

Segons diuhen de Madrid en Camacho es partidari
de que se celebri 'l tractat ab Inglaterra.

«Que s' hi ha de fer!
En Camacho comensa á estar cansat de tenir que
afeytar al país á pé y á repél.
Y are, demana una cosa.
Que al pobre país li arrenquin las galdas.»

Tota la deria dels conservadors estriba avuy en sa-
ber ahont se 'n han anat los bons y ahont se 'n han
anat los dolents ¿ab lo Mónstruo ó ab en Dentetas?
L' un diu que tè la plana major del partit.

L' altre pretén tenir la part més activa y bulliciosa.
«Qui val més?
Un periódich resol lo problema ab una pregunta:
¿Qué pesa més una arroba de plom ó una arroba de
palla?»

Diu un telégrama:
«Sembla que 's gestiona vivament lo restabliment
de l' armonia entre 'l rey D. Francisco y la reina do-
nya Isabel»
La primera notícia. Perque lo qu' es jo no sabia en-
care que aquest dúo estès desarmoniat.
La Democracia porta la batuta.

La guarnició de Cartagena ha sigut totalment relle-
vada, fins al extrém de que no hi queda un sol indivi-
duo dels que la componian.

No está la Magdalena para tafetanes, diuhen los
castellans.

Y aixis mateix jo crech que no está la Fusión per
guarnicions.

Diu que á la Plassa de Santonya, per ordre del go-
bernador militar, los soldats dorman sobre las armas.
«¡Pobres soldats! ¡Si que han de dormir malament!
Vés si no valdria més que las armas dormissen sobre
'ls soldats.»

En Cánovas y en Martos han esmorsat plegats.
«Bon parell!
Després dels postres podian fer quadros al viu.
En Martos, ab unas alas de paper daurat y un sa-
bre á la mà; y D. Anton de Monstruo.
Sant Miquel y 'l diable.
Y en Sagasta encenen un ciri á n' en Martos y un
altre ciri á n' en Cánovas.»

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.]

1. XARADA.—Jar-di-ne-ra.
  2. MUDANS.—Cara-Cera-Cura.
  3. CONVERSA.—Pepeta
  4. TRENCA-CLOSCAS.—Tallers.
  5. GEROGLIFICH.—Qui té salut tot ho té.
- Han endevinat totas las solucions los ciutadans
J. M. Bernis, J. Abril, Jenani, J. P. de Vidreras,
Plata y Oro de Reus, S. U S T., Noy de la Dida. A.
Bofarull y P., J. P y Miret y J. Terom y D.; n' han

endavinadas 4 C. de Koch, Manolo, M. M. d' oros; 2,
Noy de Berga y Estebet Quintana, y 1 no més, D. Oli-
veres.

XARADA.
Aliment de molta estima
prima;
un article neutre sona
segona;
part del cos es sens espera
tercera.
Si miras dos tres—primera
de la noble Barcelona
un carrer veurás que 't dona
prima—segona—tercera.

PEPET D' ESPLLGAS.

SINONIMIA.
Ja que vols Leonor que tot,
porta 'l tot per si haig de beure:
al costat téu deixam seure
y escóltam sense di un mot.

S. Ust.

CONVERSA.
—¡No véus lo que tè, tú Anton,
anar tant tart á dormi?
Que 'l dilluns tots teniu son.
—¿Potsé ho dius aixó per mi?
Si acá, no tens cap rahó.
—Ho dich pèl noy de 'n Feliu
lo quin are he nombrat jo
junt ab la plassa ahont viu.

J. ASMARATS.

TERS DE SÍLABAS.

.. ..
.. ..
.. ..

Primera ratlla vertical y horizontal: poble catalá.—
Segona: una planta.—Tercera: una rassa.

FRANCISCO Y PERET.

GEROGLIFICH.

× ×
| |
K
| |

UN DE LA VALL D' ARÁN.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans M. As d' oros, Manolo, J. Terom y D., J. P. y Miret,
Plata y oro de Reus, J. P. de Vidreras, J. Samacua, Un Purgato-
riano, Nyela, Un Embolicado Cerda, P. X., Fil de Catalunya, S. dels
M. Grossos, H vatte, Noy d' Arenys, Ramon P. y S., J. M. Bernis,
Anton de la Cera, Quatre Pobres y Jaume Espanya R.: Lo que 'ns
envian aquesta senmana no 'ns serveix.

Ciutadans C. de Koch, A. Bofarull, P. Jenani, J. Abril, Estebet
Quintana, A. Boix Zorrillista, Dos senyorets de casas bonas, Kleks
de B., K. G. Pena, Antonino, R. R. Dientes, Asnerolf Alkusa, Fran-
cisco y Peret, P. d' Esplugas, Pepet d' Artés, Joan B. Miro, Mique-
let de V., V. Ert., J. Staramsa, J. Asmarats, Un de l' Olla, C. Pre-
dicador, Pela Canyas, Antonet de P., Rumiero, E. Tarrida, J. Prats
y R. y T. Patillassas: Publicarém alguna cosa de lo que 'ns envian.
Ciutada S. U. S. T.: L' article hauria de ferse nou; lo demés va
bé.—J. Montero: Esta molt bé.—D. Joanita Diamant: Generalment
es incorrecte, encare que hi desputa facilitat: escrigui ab més
cuidado que vosté 'n sabra.—Pepet d' Arbucias: De las dos poesias
la curta pot aprofitarse, la llarga no va.—Just Aleix: Esta bé.—Joa-
quim Puig: Id., id.—Sir Byron: Es fluixa.—V. G.: Veurém de par-
larne la senmana próxima, encare que millor seria que ho fés algun
diari local.—Aliv Narud: No es del género de l' «Esquella».—Ramo-
net R.: Va molt bé.—Un home vell: Ho farém present al periódich
que indica.—Ll. Cassella: Sense tema no hi ha poesia possible.—
Ventureta de Reus: L' articlel arreglat podra anarhi: lo demés no
fila.—T. Suñé y Bés: Aprofitarém un parell d' epigramas.—A. S. C.:
Gracias per lo que 'ns envia.—M. S. (Balsareny) y J. R. (Terrasola):
Quedan complacuts.

SOBRE LAS DONAS

POLÉMICA Á PROPÓSIT D' ELLAS

ENTRE
C. GUMÁ y FANTÁSTICH

Un elegantísim tomé de 32 planas en quart, imprés ab es-
mero sobre paper satinat superior.

Preu: DOS rals

Se ven en la librería espanyola de Lopez, Rambla de
Mitj, 20, principals librerías, kioscos y á casa 'ls correspon-
sals de LA CAMPANA y LA ESQUELLA.

AVIS.

Desitjaríam que qualsevol que vulga despéndres
dels números de LA CAMPANA DE GRACIA que citem més
avall, ó de part d' ells, se serveixi passar per la llibre-
ria de Lopez,—Rambla del mitj, 20, ahont los com-
prarán.

Números 1—7—10—13—14—34—36—37—38—42—47—
50—68—99 y 101.

LOPEZ. Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

QUI MES MIRA MENOS VEU.

Molta còba, molta còba
á Madrit y á tot arréu,
y per ser còba completa
se li còban los fidéus.